

πρωσικού πνεύματος—ὁ Κλάιστ περιέπεσεν εἰς ἀπόγνωσιν.

Εἶχεν ἤδη ἐπιζητήσει τὸν ἔρωτα καὶ τὸν θάνατον καὶ εὗρε τότε μίαν γυναῖκα ἣτις τοῦ προσέφερε καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο. Ἦτο ἡ Ἑρρικέτα Βόγκελ, ἡ ὁποία τὸν εἶχεν ἑρκίσει νὰ τῆς προσφέρει οἰανδήποτε ὑπηρεσίαν ἤθελε τοῦ ζητήσῃ. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα τοῦ ἐζήτησε νὰ τὴν φονεύσῃ.

— Δὲν θὰ τὸ κάμῃς ὁμῶς—τοῦ εἶπε—Δὲν ὑπάρχουν πλέον ἄνδρες. . . »

— Θὰ τὸ κάμω—ἀπήντησεν ὁ Κλάιστ—καὶ τὴν ἐφόνευσε καὶ ἠτύοχειρίασθη.

★ ★

— Ἐν ἀνέκδοτον τοῦ Τουαίν.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἐσχηματίσθη σύνδεσμος κατὰ τῆς συνηθείας νὰ δανείζωνται τὰ βιβλία!

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ μία Γαλλικὴ ἐφημερίς διηγείται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον:

Μίαν ἡμέραν ὁ Μάρκ Τουαίν, ἐζήτησεν ἀπὸ ἑνα γείτονά του μερικά δανεικὰ βιβλία.

— Ἐλάτε σὰς παρακαλῶ, τοῦ ἀπήντησεν ὁ γείτων, νὰ τὰ διαδώσετε εἰς τὴν βιβλιοθήκην, διότι ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ μὴ ἀποχωρίζωμαι ποτὲ ἀπὸ τὰ βιβλία μου.

Ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν, ὁ ἴδιος γείτων ἐπισκέφθη

τὸν Μάρκ Τουαίν, καὶ τοῦ ἐζήτησε τὸ σκαλιστῆρι τοῦ κήπου του.

— Νὰ σὰς τὸ δώσω εὐχαρίστως ἀπήντησεν ὁ Τουαίν. Ἀλλὰ θὰ μοῦ κάμετε τὴν χάριν νὰ τὸ μεταχειρισθῇτε εἰς τὸν κήπόν μου, διότι ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ μὴ ἀποχωρίζωμαι ποτὲ ἀπὸ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ κήπου μου.

★ ★

— Τὰ ὄργανα καὶ ἡ ὑγιεινὴ.

Τὸ βολί—σύμφωνα μετὰ τὴν διαρκῶς νέαν ἐξαγγελιομένην ἀλλὰ πάντοτε παλαιὰν ἀνακάλυψιν—ἐνεργεῖ εὐεργετικῶς ἐπὶ πάντων ὅσοι ὑπόκεινται εἰς τὴν μελαγχολίαν ἢ τὴν ὑποχονδρίαν.

Ἡ μπάσσα-βιόλα ἔχει θαυμάσια ἀποτελέσματα εἰς περιπτώσεις νευρικῆς ἀτονίας καὶ εἰς πρόσωπα φλεγματικά ἢ ὑποκείμενα εἰς τὸν μυστικισμόν. Ἡ ἄρπα εἶνε σωτήριος εἰς τοὺς ὑστερικούς, τὸ φλάουτο εἰς τοὺς πολὺ νευρικούς καὶ τοὺς ἔχοντας τάσιν εἰς τὴν φθίσιν, τὸ ὄμπος τονώνει ὅλον ἓν γένει τὸν ὀργανισμόν καὶ φέρει τὴν γαλήνην εἰς τὰς διανοίας ποῦ ὑποφέρουν, τὸ κλαρινέτο δίδει εὐεργετικά ἀποτελέσματα χρησιμοποιοῦμενον ἐναντίον νῆς νευρικῆς ὑπερδιεγέρσεως, ἡ τρόμππα εἶνε ἀποτελεσματικὴ ἐναντίον τῆς μανίας τῆς καταδιώξεως, τὸ γαλλικὸν κόρνο ἐναντίον τῆς ἀδρανείας τῶν νεύρων.

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Ἐπερατώθη ἡ ἀνέγερσις ἐν Βιέννῃ μεγάλου τεχνικοῦ καὶ βιομηχανικοῦ Μουσείου, τοῦ ὁποῖον τὸν θεμέλιον λίθον εἶχε καταθεῖσι ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσήφ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1909. Τὸ μουσεῖον καταλαμβάνει ἐπιφάνειαν 20,000 τετραγ. μέτρων, θὰ ἐκτίθεται δ' ἐν αὐτῷ τὰ προϊόντα τῆς τέχνης καὶ βιομηχανίας σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Ἦδη ἤρχισεν ἡ περισυλλογὴ τῶν μέχρι τοῦδε διεσπαρμένων σχετικῶν συλλογῶν ἐν Αὐστρίᾳ καὶ ἡ τοποθέτησις ἐν τῷ μουσεῖῳ τούτῳ.

Ἐν αὐτῷ θὰ ἐκτίθεται κυρίως μηχαναὶ παντὸς εἶδους, ἐργαλεῖα, ὕλικά διαφόρων κατασκευῶν, σχέδια τεχνικῶν ἔργων, βιβλία σχετιζόμενα πρὸς τὰς τέχνας καὶ τὴν βιομηχανίαν, χειρόγραφα σχετικὰ κλ.

Θὰ περιλαμβάνῃ περὶ τὰ 14 τμήματα, ὧν τὰ σπουδαιότερα θὰ ᾧσι: Τὸ ἐπιστημονικόν, τὸ ὁποῖον θὰ περιέχῃ πᾶν τὸ σχετιζόμενον πρὸς τὰς φυσικομαθηματικὰς ἐπιστήμας, τὸ τμήμα τῶν μηχανῶν, τῆς μεταλλουργίας, τῶν μεταλλείων καὶ ὀρυχείων, τῆς ἡλεκτροτεχνίας, τοῦ δέρματος, χάρτου κλ. τῶν ἐνδυμάτων, τῆς χρημικῆς βιομηχανίας, τῆς ὑγιεινῆς, τῶν ξύλων, ἐπίπλων, μουσικῶν ὀργάνων κλ. κλ.

★

Προσεχῶς ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ Παρισινοῦ «*Mercur de France*» ἀνέκδοτον ἔργον τοῦ ἀγγλοῦ ποιητοῦ Ὁσκαρ Οὐάιλντ, φέρον τὸν τίτλον «*Ἡ ἁγία ἐρωμένη*». Τὸ ἔργον αὐτὸ ἔχει περιεχρὸν ἱστορίαν. Μίαν ἡμέραν ὁ Οὐάιλντ ἐλησμόνησε μέσα σ' ἑνα ἀμάξι εἰς τὸ Παρίσι ἐν χειρόγραφον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνευρέθη. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο εἶνε τὸ τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἐκλίδεται τώρα. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Οὐάιλντ τοῦτον ἔργον συνδέεται μετὰ τὸ περίφημον ἔργον τοῦ Φλωμπέρ «*Ὁ πειρασμός τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου*». Μία σκληρὴ δημοσιευθεῖσα ἤδη ὡς προσομιον, φέρει τὸν προσηλυτισθέντα εἰς τὸν χριστιανισμόν Ὀνώριον ὡς προσκληθέντα ὑπὸ τῆς ἐταίρας Μυρρίνας

εἰς τὸν πολυτελεῖ οἶκον τῆς, ὅπως τὸν σαγηνεύσῃ μετὰ τὴν καλὴν τῆς. Ὁ Ὀνώριος ἀρνεῖται τὸν ἔρωτά τῆς, ὁμολῶν μόνον περὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν καὶ τῆς ὁρασιότητος τοῦ Σωτῆρος. Οἱ λόγοι του προξενοῦν μεγάλην σύγχυσιν καὶ ἐντύπωσιν εἰς τὴν πολυπόδητον ἐταίραν καὶ ἐπαναλαμβάνει διαρκῶς: «*Τί παράξενα ποῦ μοῦ μιλεῖ! Καὶ με ποῖαν περιφρόνησιν με κοιτᾷ!*» Ἐν τῇ σκηνῇ πνέει τὸ πνιγρὸν καὶ παράδοξον θέλημα τῆς Οὐαλδεῖου τέχνης τῶν λέξεων.

★

Οἱ Κεφαλῆγες ἀπεφάσισαν τὴν ἀνέγερσιν ἀνδριάντος εἰς τὸν εὐεργέτην συμπολίτην των Παναγὴν Βαλλιάνον. Ὁ ἀνδριὰς θὰ στηθῇ διὰ κοινῶν ἐρῶν.

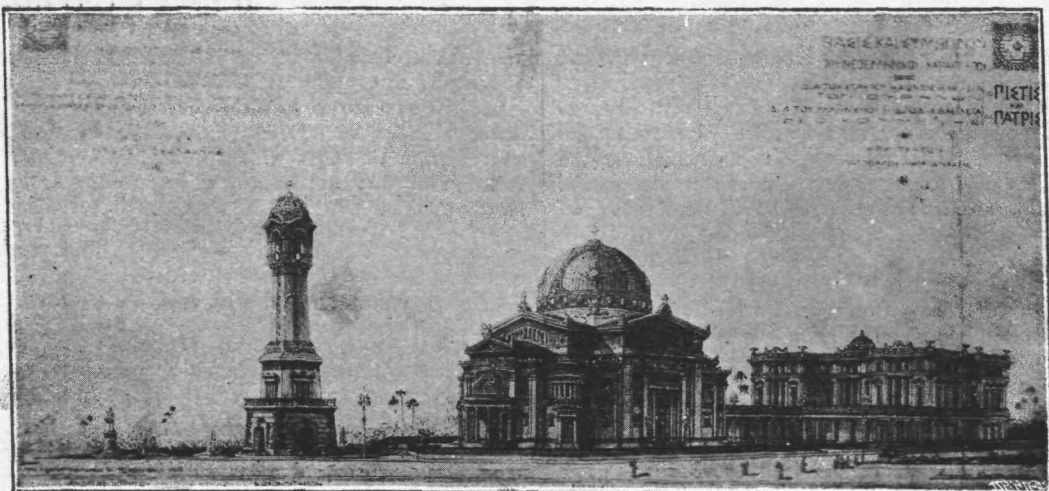
★

Παρὰ τοῦ διακεκομένου φύλου τῆς «*Παναοθήκης*» ἐν Λιέγη κ. J. Plomdeur ἐλάβομεν τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς «*Παναοθήκης*».

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ εὐγενοῦς φιλέλληρος ἔχει ὡς ἐξῆς ἐν μεταφράσει:

Ἀγαπητέ μοι Κύριε,

Ἡ ἀπὸ δεκαπενταετίας σημειωθεῖσα ἀνάπτυξις εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας ὡς πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν κίνησιν εἶνε μεγίστη. Εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα ἱδρυσαν μουσεῖα, συνέστησαν καλλιτεχνικὰς ἐταιρίας, ἔκτισαν καλλιτεχνικὰς σχολὰς, καὶ καλλιτεχνικαὶ ἐκδόσεις διοργανοῦνται κατ' ἔτος εἰς ὅλα τὰ Ἀμερικανικὰ κέντρα. Κατά τινα Ἀμερικανικὴν ἐφημερίδα, ἀριθμοῦνται ἤδη εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας 944 μουσεῖα, καλλιτεχνικὰ ἔταιρεῖαι καὶ καλλιτεχνικαὶ σχολαί, ἔναντι 408 αἰτίων ἐπὶ ἔργων κατὰ τὸ 1907. 31,700 φοιτῶν εἰς 102 καλλιτεχνικὰς σχολὰς, μὴ ὑπολογιζομένων 170 Λυκείων καὶ

Ἑλληνικὸς ναὸς ἐν Πορτ-Σαίτ ἀνεγερθεὶς δαπάναις τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος

Πανεπιστημίων, ὧν τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει σειράν καλλιτεχνικῶν μαθημάτων.

Εἰς πλῆλὴς πόλεις ἔχουν ἐπιβάλλῃ φόρον, οὐχὶ ἐπὶ τῆς τέχνης, ἀλλὰ ὑπὲρ τῆς τέχνης. Τοιοῦτοτρόπως ἡ πόλις τοῦ Ἁγίου Δουδοβίκου δαπανᾷ ετησίως 120,000 δολλάρια διὰ τὸ Δημοτικὸν μουσεῖον τῆς. Ἀφ' ἐτέρου ἡ Κυβέρνησις ἀνέλαβεν ἐπισήμως τὴν προστασίαν τῶν καλλιτεχνικῶν συμφερόντων ἀπὸ τῆς 17 Μαΐου 1910, ὅτε τὸ Κοινοβούλιον κατήχησε μίαν Καλλιτεχνικὴν Κυβερνητικὴν Ἐπιτροπὴν, ἥτις ἀποτελεῖται ἀπὸ 7 γνώστας τῆς τέχνης καὶ τὴν ἥποιαν ἡ Κυβέρνησις συμβουλευέται δι' ὅλα τὰ καλλιτεχνικά ζητήματα. Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρου τούτου ἐλέγχου, ὑπάρχει ἡ Ἀμερικανικὴ Ὁμοσπονδία τῶν Καλῶν τεχνῶν, ἥτις ἔχει τὴν ἑδρὰν τῆς εἰς τὴν Βασίγειωνα καὶ ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐξαγιδῶνται ὅλα τὰ καλλιτεχνικά Ἰνστιτούτα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Διὰ τὴν μὴ συμβαίνει τὸ ἴδιον εἰς τὴν Ἑλλάδα, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν; Διὰ τὴν δὲν συνιστοῦν εἰς τὰς Ἀθήνας μίαν λ. χ. καλλιτεχνικὴν σχολὴν εἰδικήν, εἰς τὴν ὅποιαν νὰ διδάσκειται τὸ μάθημα τοῦ διαγράμματος τῆς πόλεως, ὅπως ὑπάρχει ἤδη εἰς ὅλας τὰς Γερμανικὰς Ἀκαδημίας; Αἱ νεώτεροι ἀνάγκαι καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν ἐπιβάλλουν τὰς ἐργασίας τῆς διευθετήσεως καὶ ἐπεκτάσεως τῶν πόλεων μας, αἵτινες πρέπει νὰ ἀνατίθενται εἰς καλλιτέχνας ἀξιόους νὰ ὑπερβῶν τὰς δυσκολίας, χωρὶς νὰ καταστρέφουν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν αἰσθητικὴν τῆς πόλεως ἢ χάρις μίᾳ χάρις εἶνε μίᾳ πηγὴ πλοῦτος δι' αὐτήν, ἰδίως εἰς τὴν εἶναι μίᾳ ἀρχαίᾳ πόλιν τέχνης.

Εἶνε λυπηρὸν ὅτι αἱ ἐργασίαι τῆς διαμορφώσεως καὶ ἐπεκτάσεως τῶν πόλεων εἶνε τῆς δικαιοδοσίας τοῦ μηχανικοῦ τοῦ δήμου, πολλὰς πολὺ πεπαιδευμένον, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου αἱ σπουδαὶ δὲν τὸν ἔχουν διόλου προπαρασκευασθῆναι ὅπως σκεφθῇ δι' ἐν καλλιτεχνικὸν ἔργον ἀνταποκρινόμενον καὶ εἰς τὰς πρακτικὰς ἀνάγκας.

Τὸ περιοδικὸν «Τέχνη» ὑποστηρίζει τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ κοινοῦ, ἰδίως τῶν μελῶν τῶν συμβουλίων, ἐπιτροπῶν ἢ διοικήσεων, ἅτινα κρίνουν τὰ σχέδια τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν, αἵτινες ἀσχημίζουν πόλιν τὰς πόλεις ἀντὶ νὰ τὰς ἐξωραΐζουν. Διὰ τοῦτο ἔπρεπε τὰ σχέδια ταῦτα νὰ ἐξετάζονται ὑπὸ μιᾶς καλλιτεχνικῆς ἐπιτροπῆς, πρὶν ἢ ἐκτελεσθῶσι. Τοῦτο θὰ ἐπρόφύλασσε τὰς πόλεις μας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἡλεκτρικοὺς πασοῦλους τῶν τραμ καὶ τὰ τηλεφωνικὰ συμπλέγματα ἅτινα εἶνε μίᾳ ἀσχημία διὰ τὴν αἰσθητικὴν τῶν πόλεων καὶ ἐμπόδια κωλύοντα τὴν διάβασιν καὶ συντελοῦντα εἰς τὴν ἐξαφάνισιν τῶν δένδρων, τοσοῦτον ὡφελίμων εἰς τὰς συγκεντρώσεις μας, τὸσον διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τῶν ὀφθαλμῶν ὅσον καὶ διὰ τὴν δημοσίαν ὑγίαν καὶ τὸν

καλλωπισμὸν τῆς πόλεως. Ἄν αἱ ἀνάγκαι τῆς νεωτέρας ζωῆς μας ἐπιτρέπουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν φαντασίαν εἰς τὸ σχέδιον τῆς πόλεως, ὀφείλομεν νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὰς σωρείας τῆς γλῶσς ἐστολισμένας πολλὰς ἀπὸ μίαν κρήνην ἢ ἀπὸ ἐν διακοσμητικὸν μνημεῖον.

Μστ' ἐγκαρδίου φιλίας

J. Plomdeur

Ἐκ Παρισίων ἠγγέλθη ὁ θάνατος διαπρεποῦς δημοσιογράφου καὶ πολιτευτοῦ τοῦ Ζερῶ-Ρισῶ, ὅστις ἔδρουσε καὶ διεύθυνε τὴν Παρισίαν ἐφημερίδα «Paris-Journal».

Ὁ Ζερῶ-Ρισῶ ἀγρίως πολεμηθεὶς ἐν τῷ πολιτικῷ του σταθμῷ κατώρθωσε νὰ νικήσῃ καὶ νὰ ἐκλεγῇ ἐπαινητὴς βουλευτής.

Νέον ἔργον «Εἰρήνη» τοῦ νέου Γερμανοῦ συγγραφέως Ἀδόλφου Μποὲμ ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου τοῦ Βερολίνου. Κατὰ τὰς ἐντυπώσεις τῶν εἰδικῶν ὁ Μποὲμ θεωρεῖται ὡς συνθέτης δυνάμεως καὶ εὐγενικοῦ ὑψηλοῦ ρυθμοῦ, ἀπὸ τὸ τάλαντον τοῦ ὁποίου ἀναιμεῖον οἱ κριτικοὶ ἀριστοτεχνήματά.

Μεγίστου ἐνδιαφέροντος βιβλίον ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Μάξ Σταϊνίτζερ περὶ τοῦ μουσικοῦ Ριχάρδου Στράους. Ὁ κριτικὸς δίδει πιστὴν εἰκόνα τῆς προσωπικότητος τοῦ Στράους, παραλαμβάνων ὑλικὸν ἀπὸ πληροφορίας περὶ τῆς ζωῆς του, αἱ ὁποῖαι διευκρινίζουν τὸν χαρακτῆρα τοῦ μεγάλου μουσικοῦ. Ὑπερεκθειάζει τὸν ἡθικὸν καλλιτεχνικὸν χαρακτῆρα του, διεξερχόμενος μὲ ἐπικαιρότητα καὶ βαθύτητα τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ ἔργου τοῦ Στράους. Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο περιέχεται καὶ συλλογὴ εἰκόνων τοῦ μουσικοῦ ὄλων τῶν ἐποχῶν τῆς ζωῆς του.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν πρόκειται νὰ ἰδρυνθῇ Μουσεῖον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ φυλάσσονται ὅλα τὰ κειμήλια τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν πρόδον τοῦ Ἀγγλικοῦ θεάτρου.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων θὰ κατατεθῇ εἰς τὸ Μουσεῖον συλλογὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ 60 χιλ. προγράμματα ὄλων τῶν θεαμάτων ἅτινα ἐδόθησαν εἰς τὰ Ἀγγλικά θεάτρα ἀπὸ τοῦ 1700 μέχρι σήμερον. Ἡ συλλογὴ ἀνήκει εἰς τὴν κυρίαν Ἐνθὸς ἡ ὁποία ἐδήλωσεν ὅτι θὰ τὴν προσφέρει εἰς τὸ Μουσεῖον.

Εἰς τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον καὶ εἰς τὰ Μουσεία ἐπαρχικῶν πόλεων τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου ὑπάρχουν ἐπίσης διάφορα σπάνια κειμήλια.

Π β'. συναυλία τοῦ Ἑλλ. Κουίντέττου ἀπέδειξε καὶ πάλιν τὴν ἱκανότητα τῶν ἐκτελεστῶν. Ἐπαίχθησαν δύο κουίντέττα. Ἐν τοῦ Sinding εἰς μι ἑλασσον καὶ ἐν τοῦ Brahms εἰς φα ἑλασσον.

Ὁ πρῶτος ἀνήκει εἰς τὴν Νορβηγικὴν σχολὴν τὴν ἀκολουθοῦσαν τὸν Γρήγκ. Τὸ ἐκτελεσθὲν κουίντέττο εἶνε ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα ἔργα τοῦ συνθέτου, γραμμένον μὲ πολὺ ἥριον. Τὸ α'. μέρος καταλήγει εἰς ἕμνον μεγαλοπρεπῆ. Τὸ Andante, τὸ ωραιότερον ὅλης τῆς συνθέσεως, ἦσυχον καὶ γλυκὺ ἐπενδυμίζει τὰ φιορὶ τῆς Νορβηγίας ἀλλὰ καὶ τὸν Ἰταλικὸν κῶμον. Τὸ Intermezzo πολὺ πρωτότυπος καὶ λεπτὴ σύνθεσις, τὸ δὲ Finale 'μεγαλοπρεπέστατον ἀλλὰ καὶ δυσκολώτατον, σπουδαϊκόν μὲ ὅλα τὰ ποικίλματα τῆς ὀργανικῆς δεξιότητάς. Χαρακτηριστικὴ ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ πρώτου θέματος—θορυβώδους—καὶ τοῦ δευτέρου—μελωδικοῦ.

Ὁ Μπράμς εἶνε ὁ τελευταῖος ἀντιπρόσωπος τῆς Γερμανικῆς κλασικῆς μουσικῆς παραδόσεως. Μυστικοπαθὴς, ἀντιπρόσωπος τῆς «ἀπολύτου» μουσικῆς. Τὸ παιχθὲν κουίντέττο, ἀνώτερον τοῦ Sinding, εἶνε τὸ ωραιότερον τῶν κουίντέττων, ἐξ ὧσιν ἐγράφησαν. Τὸ α'. μέρος μὲ ἀρχιτεκτονικὴν εὐρυθμίαν γραμμένον. Τὸ Andante—εἶνε καὶ ἐδῶ τὸ ωραιότερον μέρος τῆς συνθέσεως ἔσχατον. Ὁ Μπράμς εἰς τὰ Andante εἶνε ὑπέροχος. Τὸ Scherzo εἶνε θαυμαστὸν διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὸν ρυθμὸν. Τὸ Finale ἀρχίζει μὲ παθητικὴν μελωδίαν, εἰκονίζεται εἰς χωρικὴν πανήγυριν καὶ τελειώνει ἡ σύνθεσις ἀποτόμως.

Αἱ δεσποινίδες Κωνσταντίνου καὶ Βερόη ἐτραγούνησαν τραγούδια ἀμφοτέρων τῶν συνθετῶν, ἦρσε δὲ πολὺ ἡ δυωδία «Ἀρόμος τῆς ἀγάπης».

Αἱ ἐκτελεσθεῖσαι συνθέσεις διὰ πρώτην φορὰν ἠκούσθησαν ἐν Ἀθήναις Ἡ τρίτη συναυλία θ' δοθῇ μὲ κουίντέττα τοῦ Saint-Saëns καὶ τοῦ César Frank.

★

Κάτι τι τέλειον παρουσίασεν ἡ συναυλία τῆς κ. Νίνας Φωκά, ἡ δοθεῖσα εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον Ἀθηνῶν. Αἰσθημα καὶ τέχνη ἠδελφώθησαν εἰς τὸ ἥμισυ τῆς συμπαθοῦς καλλιτέχνιδος. Ἐννεάκις ἐτραγούνησε καὶ ἡ αὐτὴ ἀνθοδέσμη καὶ ἡ αὐτὴ δύναμις ἐχαρακτήρισε τὴν φωνήν της. Ἡ Papillon, παλαιὸν ἥμισυ τοῦ Καπρά, λεπτότατον καὶ χαριτωμένον, ἀπεδόθη θαυμασίως. Εἰς τὸ Fidelio τοῦ Μπετόβεν ἐξέχονος τὸν πλοῦτον τῆς μελωδίας εἰς τόνους ἁγίους. Ἐπίσης ἀριστοτέχνις ἀνεδείχθη ἡ κ. Φωκά εἰς τὴν Ariane τοῦ Μασσεν καὶ εἰς τὴν ἄριαν τῆς «Mlle de Belle Isle» τοῦ κ. Σαμάρα. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἑλληνικὸν τραγούδι τοῦ κ. Λαυράγκα—διατίθεται μόνον ἐν ἑλληνικῶν καὶ αὐτὸ ἐκτός τοῦ προγράμματος;—ἐφάλη μὲ διαίτην καὶ περιπάθειαν.

Θιαμβετικὴ ἦτο ἡ σκηρὴ τῆς παραφροσύνης ἐκ τῆς «Λουκίας Λαμερμούρ» συνοδείᾳ κλειδοκρυβάλου καὶ πλαγιάλου, τὸν ὁποῖον ἔπαιξε ὁ κ. Παπαγεωργίου. Οἱ λαογυμνοὶ ἀηδονόστομοι, τελείως προσομοζόμενοι πρὸς τοὺς τόνους τοῦ πλαγιάλου, λεπτειλίετοι καὶ γοητευτικοί.

Ὁ κ. Λογοβόρου ἐξετέλεσεν ἐπὶ κλειδοκρυβάλου, διακρίθεις διὰ τὸν τέλειον μηχανισμόν του καὶ τὴν ζηλευτὴν ἀκριβείαν, τέσσαρα τεμάχια, ἐκ τῶν ὁποίων ἦρσαν ἰσχυρώς τὸ Valse τοῦ Βενιάμκη. Τὴν κ. Φωκά συνόδευεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκρυβάλου ἡ κ. Αἰρε Θεοδοροπούλου.

★

Ὁ παρεπιδημῶν ἐν Ἀθήναις ὑγίφωνος κ. Χρ. Ξανθοπούλου, ὁ πλειστάκις παῖδας εἰς Ἀγγλικά θεάτρα, ἔδωσε συναυλίαν εἰς τὸν «Παρθενόν». Ἐτραγούνησε ἐκλεκτὰ ἄσματα, ἐκ τῶν ὁποίων περισσότερον ἦρσαν αἱ μονωδία ἐκ τοῦ Iudas Maccabaeus τοῦ Handel, καὶ τοῦ Λόγκρον. Ὁ κ. Ξανθοπούλος ἔφατε καὶ ἀπὸ τὴν «Ρέαν» τοῦ κ. Σαμάρα τὸ μέρος Amai già un di. Ἡ φωνὴ τοῦ καλλιτέχνου θὰ ἐκέρδιζε περισσότερον ἀκουμένη ἀπὸ σκηρῆς θεάτρον. Ἡ δὲ Κωνσταντίνου

ἔφατε πολὺ εὐμορφὰ τὸ Printemps τοῦ Γρήγκ, τὸ Oiselet τοῦ Chopin καὶ ἀπὸ τὴν Δακμὴ τὰs clochettes. Μεισέχον ἐπιτυχὸς τῆς συναυλίας ὁ κ. Ἀντωνόπουλος βιολονσελίστας καὶ τμήμα τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολιόνας.

★

Ἐγένοντο τὰ ἐγκαίρια τὸ ἐντευκτηρίον τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων. Εὐάρεστον ἐντύπωσιν ἐμποεῖ ἡ χάρις καὶ κομψότης, ἀλλὰ πρὸ πάντος ἡ ἑλληνοπρέπεια, ἥτις χαρακτηρίζει τὴν πρώτην αὐτὴν ἑλλην. γυναικίαν λέσχην. Εἰς ὅλα διαφαίνεται μεγάλη καλαισθησία. Παρατετάσματα ἀρχαῖκά, ἀνάκλιντρα καὶ ἔδραι μὲ ζωγραφισμένας ἀρχαίας παραστάσεις, γραφεῖα, πίνακες ζωγραφικῆς, μέταλλα ἀνάγλυφα, βιβλιοθήκη καλλιτεχνικὴ, ὅλα ρυθμοὶ ἑλληνικοῦ, ἔργα Ἑλληνίδων. Τὸ Λύκειον διαρρέεται εἰς τέσσαρα τμήματα. Τὸ φιλολογικόν, τὸ ἐπιστημονικόν, εἰς τὰ ὅποια γίνονται διαλέξεις καὶ μαθήματα, τὸ παιδαγωγικόν, μὲ πρακτικὰ μαθήματα ὑγιεινῆς καὶ βραβεῖα διὰ τὰς μητέρας τροφῶν εὐρόστοτον παιδίων καὶ τὸ καλλιτεχνικόν, περιλαμβάνον μουσικὴν (ὠδική καὶ ὀργανική), ἔθνηκους χοροὺς, ζωγραφικὴν, γλυπτικὴν, διακοσμητικὴν καὶ κομψοτεχνίαν.

Καίτοι ὀλίγων μηνῶν βίον ἀριθμεῖ τὸ Λύκειον, ἐπέτελεσε μεγάλας προσόδους ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Παρρεν καὶ μὲ τὴν συνεργασίαν ἐπιλέκτων Ἑλληνίδων, ἐκ τῶν ὁποίων σημειοῦμεν τὰς κυρίας Φωκά, Κρεστενίτου, Καλογερό, Λέκα, Βλαστοῦ, Γεωργαντῆ, Μομφερράτου, Δημητράκοπούλου, καὶ τὰς δεσποινίδας Τριανταφυλλίδου, Κλεάνθους, Βασιλειάδου, Βουγιούκα, Νικολαίδου, Κεφαλά. Τὸ Λύκειον ἔχει καὶ βιβλιοθήκην καταρτισθεῖσαν διὰ δωρεῶς 5,000 βιβλίων τοῦ ὁμογενοῦς κ. Βόλτου, τοῦ ὁποίου καὶ προτομὴ ἐστήθη, φιλοτεχνηθεῖσα ὑπὸ τῆς κ. Γεωργαντῆ.

Σκοπὸς τοῦ Λυκείου εἶνε ὁ μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἐν Ἑλλάδι τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰ γράμματα, τὰς τεχνὰς καὶ τὴν ἐπιστήκην σύνδεσμος πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς προόδου τοῦ φύλου των.

★

Ὁ καθηγητὴς κ. Λεντερέζ, ἐνεργήσας ἐσχάτως ἀνασκαφὰς εἰς παλαιὰν Γερμανικὴν πόλιν, ἀνεκάλυψε καὶ ἀπέστειλεν εἰς Βερολίνον κλασικὸν ἄγαλμα Γερμανικῆς τέχνης, ἐξ ὀρειγάλου, παριστῶν παῖδα κρατοῦντα δύο ἰχθύς σπαρταριστοὺς. Ἡ ὅλη ἐκφρασις τοῦ παιδίου μὲ τὴν ἀδωότητά του καὶ τὴν περιεργίαν του νὰ ἰδῇ τοὺς δύο αὐτοὺς ἰχθύς διαφαίνεται, καίτοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἔχουν καθ' ὁλοκλήριον καταστραφῇ.

★

Ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 80 ἐτῶν ἐν Βερολίνῳ ὁ τεχνοκρίτης Λονδοβίκος Πεῖτε, γνωστότατος καὶ ὡς κοινωνιογράφος, διαρκῆς συνεργάτης τῆς «Ἐφημερίδος τοῦ Φός». Ὁ οἶκος του ἦτο ἡ καλλιτεχνικὴ φωλεὰ τῆς πρωσοικῆς πρωτενύσης. Ἡ τεχνοκρτικὴ παραγωγή του κυρίως ἦσαν αἱ πνευαὶ σελίδες τῆς «Ἐφημερίδος τοῦ Φός». Νέος ἔτι εἶχε ἐκδώσει βιβλίον περὶ τέχνης ὡς καὶ περὶ τῆς ἱστορίας τῆς τέχνης.

★

Ἡ πριγκίπισσα Théo Sartinska ἔδωσε καὶ δευτέραν, ἀποχαιρετιστήριον, διάλεξιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁδείου Λόττενρο, μὲ μίαν λεπτὴν ἀντίληψιν περιγράφουσα τὴν γυναικα τῆς Ἀνατολῆς, ἥτις ἔχει πολὺν τὸν περιεργον ἀφοῦ ζῇ εἰς ἐν περιβάλλον προσεγγίζον τὰ ὅρια τῆς μυθικῆς παραδόσεως.

Εἰσήγησεν εἰς τὸ θέμα ἐποιήσατο ὁ διευθυντὴς τῆς «Πανακοθήκης» κ. Δ. Καλογερόπουλος.

★

Ὁ κ. Θ. Θωμόπουλος ἐφιλοτέχνησε κεφαλὴν τῆς καθηγητρίδος τοῦ Ὁδείου κ. Νίνας Φωκά, καθ' ἣν στιγμήν ψάλλει. Ἐπίσης ἐπὶ μαρμάρου ἐπεξεργάζεται προτομὴν τοῦ ζωγράφου κ. Παύλου Σονάν.

— Εἰς τὸν παρεπιδημοῦντα ἐν Ἀθήναις γλύπτην κ. Κ. Δημητριάδην ἀνετέθη ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ἡ φιλοτέχνησις προτομῆς τοῦ κ. Στ. Στρέϊτ. Ἐπίσης ὁ κ. Δημητριάδης θὰ ἐκτελέσῃ προτομὴν τοῦ κ. Κωνστ. Καραπάνου.

— Ἡ γλύπτρια κ. Ἐλένη Γεωργαντῇ ἐπεξεργάζεται προτομὴν τῆς κ. Καλλιρόης Παροῦ.

★

Ἀπεβίωσε εἰς τὸ Παρίσι τὸν παρελθόντα μῆνα ὁ διάσημος ζωγράφος F. Ziem ἐν ἡλικίᾳ 90 ἐτῶν. Κρίνεται ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν ζωγράφος τῶν χωρῶν τοῦ ἡλίου καὶ ὁ λυρικώτερος ἀναμφιβόλως μετὰ τὸν Κλαύδιον δὲ Δορμάν καὶ τὸν Τυρνέ. Θανμάζονται τὰ ἐμπνευμένα ἀπὸ τὴν Βενετιάν καὶ τὸν Ἀδριατικὸν ἔργα του.

Ὁ ποιητὴς Ἑρρίκος δὲ Ρενιὲ ἐνεπνεύσθη ἐξ αὐτῶν ὅταν εἰς τὰ «Βενετιάνικα σκίτσα», τὸν ἔγραψεν, «Ἡ Βενετία εἶνε σὺν ἡφασμα μεταξὺ τοῦ σκίζεται ἀπὸ μιᾶ ἀκτίνα ἡλίου».

Οἱ ἀδελφοὶ Γκογκούρ ὅταν εἶδαν τὴν «Ἑορτὴν στὴ Βενετία», τοῦ Ziem ἔγραψαν, «Ὁ Ziem εἶνε ζωγράφος τοῦ Ἀδριατικοῦ, τοῦ συμφυρμού τῶν παλατιῶν, τῶν ναῶν, τῶν θόλων, τῶν κωδωνοστασίων, τῶν κωδόνων καὶ τῶν νερῶν ποῦ ξεφυλλίζονται ἐπάνω τῶν τριαντάφυλλα, τῶν γαλάζιων καὶ ὀχροπρασίνων νερῶν».

Τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶνε ἡ «Βενετία» τιμηθεῖσα διὰ α. μεταλλίου καὶ ἀνηρτημένη ἤδη εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λουξεμβούργου, ἡ «Ἀνατολὴ ἡλίου εἰς τὴν Σταμπούλ», ἑπὶ ἀπὸ τούτων ὠραιότερους πίνακας τῆς νεωτέρας σχολῆς κ.λ.π. Θανμάσκει αἱ εἰκόνες, ὡς ἔκαμε διὰ τὸ βιβλίον «Ὁ Θάνατος τοῦ Παγανῆν».

★

Δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα τῆς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Lydia Yavorska κορυπομένης Ρωσίδος ποιητικίσσης Baria-tinsky, ἣτις ἀνῆλθε πρὸ ἑνὸς ἔτους ἐπὶ τῆς σκηνῆς, μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ἀνεδείχθη ἀληθινὴ καλλιτέχνης, ἥδη δὲ ἔπαιξε μίαν κομωδίαν τοῦ συγγένος τῆς πρὸς γνησίου Baria-tinsky εἰς τὸ Λονδίνοιον θέατρον «Kingsway Thea-ter». Εἰς τὴν κομωδίαν αὐτὴν σατυρίζεται ἡ κοινωτία τῆς Πετροπόλεως καὶ ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις.

★

Τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πιτσπούργης θὰ πανηγυρίσῃ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1912 τὴν 150 ἀμνηστειδίαν του. Εἰς τὰς ἐορτὰς προσεκήληθαι καὶ τὸ ἡμέτερον Πανεπι-στήμιον.

★

Ἡ γνωστότατὴ διὰ τὴν εὐθυμογραφίαν τῆς λογία καὶ διὰ τὴν φωνὴν τῆς καλλιτέχνως κυρία Ρεβέκκα ἔδωκε δέγματα τοῦ διττοῦ ταλάντου τῆς ἐν τῷ «Παρνασσῷ» εἰς τὴν ἑαυτῆς δοθεῖσαν προεσπερίδα. Ὁμίλησε χαριτωμένα περὶ παροιμιῶν καὶ ἰδίως τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων, μεθ' ὧν ἔδειξε τὸ χάρισμα τοῦ ἄσματος τῆς. Ἐτραγουδῆσεν ἐκτάκτως καλὰ τὴν μπαλλάνταν τοῦ τραγουδιστοῦ ἀπὸ τὴν «Περουζέ», μονωδίας ἐκ τῆς «Ἰριδος» τοῦ Μασκάνι, καὶ τῆς «Αἰδᾶς», ἐν μεθυγραφικῶν τραγουδάκι τοῦ κ. Σανθοπούλου καὶ δύο ἄλλα ἄσματα τῶν ἀδελφῶν κ. κ. Λαμπελέτ.

Τῆς ἑοπεριδὸς μετέσχευ ὁ ἔξοχος βιολιστὴς κ. Σουλτζε καὶ ὁ ποιητὴς κ. Πολέμης, ἀπαγγέλλας δραματικὸν του ποίημα, τὴν «Βιάγκαν».

★

Ὁ ἄρτι ἰδρυθεὶς Μουσικὸς καὶ φιλολογικὸς Σύλλογος «Τέχνη» ἔδωκεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁδείου Λόττενερ τὴν 4. αὐτοῦ οἰκογενειακὴν προεσπερίδα, εἰς ἣν παρενυρέθησαν μόνον τὰ μέλη, μετέσχον δὲ οἱ ἐρασιτέχναι τῶν τμημά-των τοῦ Συλλόγου.

Μετὰ σύντομον εἰσήγησιν περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Συλλόγου ὑπὸ τοῦ Προέδρου κ. Α. Ι. Καλογεροπούλου, ὁμίλησε περὶ μουσικοῦ αἰσθήματος ὁ ἀντιπρόεδρος

κ. Ν. Σπανδωνῆς. Ὁ κ. Α. Καμπάνης ἐξετέλεσεν ἐπὶ ἐπὶ τετραχόρδον τὸ Spanische Tange τοῦ Σαραζάτε καὶ τὴν Legende τοῦ Βενιάφσκη, ὁ κ. Ἀλ. Ἀντωνόπουλος τὴν Reve τοῦ Goltermann καὶ τὸ Cantabile τοῦ Haydn. Τὴν ἐκτέλεσιν τῶν συνθέσεων αὐτῶν συνάδουσιν ἐπὶ κλειδοκονμβάλου αἱ δεσποινίδες Ἀρμα-κόλλα, Ἀγγερονῶ καὶ ὁ κ. Θεοδωράκης. Ἡ δεσποινὶς Μα-ρία Βασιλάκη ἔπαιξε ἐπὶ κλειδοκονμβάλου τὸ Chanson sans paroles τοῦ Μένδελσον καὶ τὸ Improptus τοῦ Σοῦμπερτ. Ἡ δεσποινὶς Σαυθάκη ἐτραγουδῆσε μονω-δίαν ἐκ τῆς «Περουζέ» καὶ ἐν Γαλλικῶν ἄσμα, συνο-δουόσης ἐπὶ κλειδοκονμβάλου τῆς δεσπ. Ε. Μπερτζονάνη.

Οἱ κ. κ. Σ. Βαλλώσης καὶ Σ. Χιλιδάκης ἀπήγγελλον δραματικὰ ποιήματα, ὁ πρῶτος τὴν «Φλογέρα τοῦ Γέρον-Δήμου» τοῦ Κόκκου καὶ ὁ δεύτερος τὸ «Κοῖμα» τοῦ κ. Δροσίνη. Ὅλοι οἱ ἐκτελεσταὶ ζωηρῶς ἐχειροκροτήθησαν ἀπὸ τὸ πολυπληθὲς καὶ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον.

Τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας τῆς «Τέχνης» ἐπανε-λήφθη ἐν τῷ «Παρνασσῷ», κατὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν Κυριῶν ἡ «Φιλαδέλφεια» ἐορτὴν, ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως.

★

Τῆς δευτέρας συναυλίας τῆς ὁρχήστρας τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν τὸ πρόγραμμα ἦτο, ὡς πάντοτε, ἐκλεκτόν. Ἡ ὁρχήστρα, κατὰ ἐλλειπὴς, ἔπαιξε τὸ Concerto Grosso (No 3) εἰς ρε ἔλασσον τοῦ Handel, περιλαμβάνον πέντε σύντομα μέρη μετὰ χάριτος καὶ διαγνῆς, μὲ μίαν ἐπίδρασιν τῆς Ἰταλικῆς μουσικῆς, ὡς καὶ τὴν συμφωνίαν εἰς σὺλ ἔλασσον τοῦ Μότσαρτ, ἐκ τοῦ ὁποῦν ρογτηντικὸν ἦτο τὸ Andante.

Ὁ καθηγητὴς τοῦ βιολίου κ. Σουλτζε συνοδεία τῆς ὁρχήστρας ἀπέδωκε θαυμασίως τὸ Concerto τοῦ Saint-Saëns, δυσχολώτατον, διακρινόμενον διὰ τὴν νεωτεριστί-κην ἐνορχήστρωσιν. Ἐκπληκτικώτατον τὸ τέλος τοῦ δευ-τέρου μέρους, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ εὐθύανλος εὐρίσκειται κατὰ δύο ὁγδόας βαθύτερον τοῦ πρώτου βιολίου.

Χορὸς μαθητῶν ἐτραγουδῆσε ἀπὸ τὴν α'. πράξιν τῆς «Mireille» πολὺ ἀρμονικά. Ἡ ὑψίφωνος δ. Κωνσταν-τινίδου ἀρίστη ὡς μονωδός.

Ἐπανελήφθη ἐν τέλει ἡ καὶ ἄλλοτε παιχθεῖσα εἰσα-γωγὴ τοῦ μελοδράματος «Roi d'Ys».

★

Εἰς Ἀμστελὸδαμον τὸ προσεχὲς ἔτος ἀνοίγει διεθνῆς καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις. Ἐκ τῶν ἡμετέρων ζωγράφων ἐκλήθησαν νὰ ἀποστέλλουν ἔργα οἱ κ. κ. Ἰακωβίδης, Μποκατοιάμπης καὶ Μαθιόπουλος.

★

Κατὰ τὴν ὑποβληθεῖσαν ἐκθεσιν τῆς τριμελοῦς διὰ τοὺς ὑποψηφίους καθηγητὰς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου γνωμοδοτικῆς ἐπιτρο-πῆς, προτείνονται διὰ τὴν ἔδραν τῆς Φιλοσοφίας ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ κ. Εὐαγγελίδου ὁ κ. Βορέας, ὑπὸ τοῦ κ. Βερναρδάκη ὁ κ. Ἀνδρουτσός, ὑπὸ δὲ τοῦ κ. Σκιᾶ οὐδεὶς κρίνεται κατάλληλος, ἐν συγκρίσει δὲ πρὸς τοὺς δύο εὐρίσκει ὑπερτεροῦντα τὸν δεύτερον.

Διὰ τὴν ἔδραν τῆς Παιδαγωγικῆς ὁ κ. Σκιᾶς προτείνει τοὺς κ. κ. Ἐξαρχόπουλον καὶ Λάμπραν, ὁ κ. Εὐαγγελίδης τὸν Π. Οἰκονόμου, ὁ κ. Βερναρδάκης τὸν κ. Λάμπραν, ὁ δὲ κ. Ἐλευθερόπουλος ἐν τῇ ἰδιαίτερᾳ του ἐκθέσει ὡς μόνον ἱκανὸν εὐρίσκει τὸν κ. Ἐξαρχόπουλον.

Διὰ τὴν ἔδραν τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης καὶ Ἀρχαιολο-γίας ὁ κ. Σκιᾶς ὑπὲρ εὐδενὸς συνηγορεῖ, ὁ κ. Βερναρδά-κης ὑπὲρ τοῦ κ. Ἀδαμαντίου καὶ ὁ κ. Εὐαγγελίδης ὑπὲρ τοῦ κ. Λαμπάκη.

Ὡς πρὸς τὴν ἔδραν τῆς Γενικῆς Ἱστορίας οἱ κ. κ. Βερναρδάκης καὶ Σκιᾶς προτείνουν τὸν κ. Σωτηριάδην ὁ δὲ κ. Εὐαγγελίδης τὸν κ. Πατσόπουλον.

Εἰς τὴν ἔδραν τῆς ἀρχαίας τέχνης καὶ ἐπιγραφικῆς διορίσθη πάλιν ὁ κ. Καββαδίας.

Μία ενδιαφέρουσα καλλιτεχνική ήμερίς ἐν Βερολίνῳ τοῦ δόκτωρος Μπέν, διενθυνοῦ τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ Γερμανικοῦ μουσείου, συνεκέντρωσεν ἄπειρον κόσμον. Τὸ θέμα του ἦτο σύντομος ἱστορία τῆς μουσικῆς τῶν ἀρχαίων.

Ἀποὺ ἔκαμεν εἰσήγησιν περὶ τῶν προσόδων τῶν ἀρχαίων ἐν τῇ μουσικῇ, κατόπιν διὰ φωτεινῶν προβολῶν ἔδειξε τὰ διάφορα μουσικὰ ὄργανα ἀπὸ τοῦ κατακλισμοῦ καὶ ἐντεῦθεν μέχρι τῆς Λύρας τῶν ἐλλήνων καὶ τῶν ρωμαϊκῶν καὶ γερμανικῶν αἰλῶν. Κατόπιν ἐπηκολούθησε τῇ συμπράξει τοῦ κ. Ναούμαν καὶ τῆς δεσποινίδος Πέν-ριχ ἀπαγγελία ἀρχαϊκῶν ὁδῶν, ἀσμάτων καὶ ὕμνων.

★

Νέα Ἔργα.

Εἰς τὴν Σκάλαν τοῦ Μιλάνου ἐπαίχθη τρίπρακτος κωμωδία τοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως Τεσσόν. «Ὁ πλοῦτος μας». Ἐθανιάσθη ἡ δύναμις τοῦ διαλόγου.

— Εἰς Παρισίους ἐπαίχθη ὁ «Ναύαρχος» τρίπρακτον ἔργον τοῦ Μόρος, με ζωηρωτάτην πλοκήν.

— Νέον ἔργον τοῦ Κιστεμακέρ, ἡ «Φλόξ» ἐπαίχθη εἰς τὸ Παρισινὸν θέατρον Πορτ-Σαν-Μαρτέν.

— Εἰς τὸ «Ὁδεῖον» τῶν Παρισίων ἐπαίχθη νέον ἔργον τοῦ Ἀντοάν «Οἱ Ἀδελφοὶ Λαμπερτιέ». Εἶνε ἐν εἶδος τραγωδίας οἰκογενειακῆς, με βιαίως σκηρὰς.

— Εἰς τὸ «Θέατρον τῶν Τεχνῶν» εἰς Παρισίους ἐπαίχθη ἐν δῶμα τοῦ Λαλοῦτὶ συγκινητικόν, με δρᾶσιν γοργὴν καὶ ἀπότομον «Ἡ στενοχώρια εἰς τὸ παλάτι τοῦ Χάν». Εἶνε ἐμπνευσμένη ἀπὸ Κινεζικὴν παράδοσιν.

— Παρεστάθη εἰς τὴν «Σκάλαν τοῦ Μιλάνου» δρᾶμα οἰπρακτον τοῦ κ. Λοθάρ ὑπὸ τὸν τίτλον «Σ' ἀγαπῶ», Ἐπέτυχε θαυμασίως.

★

Ὁ κ. Μαροῦλ Κουλὸν ἐξέδωκεν δεῦτερον τόμον κριτικῶν μελετῶν ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον: «Temoi-gnages». Τὰ θεματὰ του εἶνε ὁ Ρενάν, ὁ Μιρμπώ, ὁ Γκουρμόν, ὁ Λοτί, ὁ Ἀνατόλ Φράνς, δηλαδὴ αἱ πλεον ἐνδιαφέρουσαι φντισιογραφίαι τῆς φιλολογικῆς Γαλλίας.

★

Εἰς τὸ Πονταριέ, πρὸς τὰ γαλλοῖταλικά σύνορα, συνελήφθη μία Τζοκόντα. Τηλεγραφήματα, τηλεφωνήματα. Ἐπὶ τέλους ἀπεδείχθη, δι ναι μὲν ἡ Τζοκόντα ἦτο Τζοκόντα, ἀλλὰ ὅχι ἡ ἀληθινή. Ἦτο μία ἄλλη, ὅχι μικρᾶς ἀξίας καὶ αὐτῇ, ἀντίγραφον παλαιᾶς ἐποχῆς, κλαπὲν πρὸ μνημῶν ἀπὸ τὸ Μουσεῖον τῆς Φλωρεντίας.

★

Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις, συνεπεία ἀνιάτου νόσου ὁ ἠθοποιὸς τοῦ θιάσου· Κυβέλης Κωνσταντίνος Ἀγγελάκης. Ὁ Σέλλοτος τῶν ἠθοποιῶν κατέθεσεν στίφον.

Ὁ θανὼν ἦτο ἀδελφὸς τοῦ, προαποθανόντος ἐπίσης νεωτάτου ἀλλὰ δοκιμωτάτου ἠθοποιοῦ Δημ. Ἀγγελάκη.

★

Προσεχῶς ἀρικνεῖται ἐκ Παρισίων ἡ ἔξοχος καλλιτέχνης δ. Ἐλπίς Καλογεροπούλου.

— Ἐπίσης προσεχῶς ἔρχεται ἐκ Βιέννης καὶ ἡ γνωστὴ ἐκ τῆς περυνῆς περιοδείας τῆς δεινῇ κλειδοζυμβαλίστρια δ. Ἀγλαΐα Βυζάντη.

★

Ἡ Σινική ἐφημερίς «Τοιγκ-Παὺν» θὰ ἐκρτάσῃ κατ' αὐτὰς τὴν χιλιετηρίδα ἀπὸ τῆς ιδρύσεώς της.

★

Ἡ «Βέμπερ Γκαλερίε», καλλιτεχνικὴ πινακοθήκη, ἥτις ἀριθμεῖ δέκα ἔτη ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ἐν Ἀμβούργῳ, ἥδη μετὰ τὸν πρὸ δύο ἐτῶν συμβάντα θάνατον τοῦ ιδιοῦ της καὶ ἰδιοκτητὸν διελύθη, ἡ πολύτιμος δὲ συλλογὴ της, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἔργα τῶν καλλιτέρων ζωγράφων, θὰ ἐκτεθῇ κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον ἐν Βερολίνῳ πρὸς πώλησιν.

Ἡ ἀναγκαστικὴ αὐτὴ πώλησις τῆς μοναδικῆς διὰ τὸν κόσμον συλλογῆς, κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῶν πολυταλάντων ἑρασιτεχνῶν. Ὁ ἐκδοθεὶς κατάλογος περιέχει ὀνόματα ζωγράφων, οἱ ὁποῖοι θὰ γίνων τὸ ἀντικείμενον ἀνταγωνισμοῦ τῶν ζηλοτύπων ἑραστῶν τῆς τέχνης των.

Μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν φωτοτυπικῶν ἀναπαραστάσεων ὑπάρχουν 25 τοῦ Οὐίλλιαμ Οὐγγκερ. Εἰς τοὺς 354 ἀριθμοὺς τῆς Συλλογῆς ὑπάρχουν πολλὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα κατέχουν ἐξαίρετον θέσιν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἱστορίαν. Ἐξ ὧν δὲ τούτων προέχουν ἔργα τοῦ 15ου αἰῶνος—Γαλλικά, Γερμανικά, τῆς Φλάνδρας, Ἰταλικά—τρεῖς εἰκόνες τοῦ Ρέμπραντ, τοῦ Τιτσιανῶ, τοῦ Ντοῦρερ, τοῦ Ροῦμπενς, τοῦ Μουρίλλου, ἐν τοῦ Θεοτοκοπούλου καὶ ἄλλων καλλιτεχνῶν. Ἡ σημασία τῆς ἀγορᾶς ὡς πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν τῶν ἔργων, θεωρεῖται μεγίστη. Τοῦ Θεοτοκοπούλου τὸν πίνακα δὲν ἔσπερε νὰ σπεύσῃ νὰ τὸν ἀγοράσῃ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις;

★

Ἡ Ἰταλὶς μυθιστοριογράφος Σεράο ἐξέδωκε νέον μυθιστόρημα «Ἡ ἀγάπη τοῦ φονεῦται». Ἔχει πολλὴν ζωὴν καὶ ἀλήθειαν. Ἡ Σεράο περιγράφει φωτεινότηα τὴν γυναικεῖαν ψυχὴν.

— Ἡ «Ρουμανὶς ποιήτρια Ἐλένη Βακαρέσκο ἐδημοσίευσεν νέον τόμον ὑπὸ τὸν τίτλον «Σορπλάξ», ἔργον λυρικώτατον καὶ παθητικόν, κατὰλληλον διὰ λιμπρέττον μελοδράματος.

★

Ἐξακολουθεῖ ὁ ζωγραφικὸς Πάλλειος διαγωνισμὸς εἰς τὴν σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Ἐκ τῶν τεσσάρων διαγωνιζομένων ἀπέμειναν δύο, οἱ κ. κ. Μπεσκίνης καὶ Γουαρρόπουλος. Θέμα συνθέσεως ἐδόθη ἡ Ἔργασία.

★

Κριτικοὶ τοῦ Ἀβερωφείου δραματικοῦ διαγωνισμοῦ ὁρίσθησαν οἱ κ. κ. Σακελλαρόπουλος, Σωτηριάδης καὶ Δροσῆς.

Ἔργα ὑπεβλήθησαν μέχρι τοῦδε δύο, ὁ «Νικηφόρος Φωκᾶς» τοῦ κ. Προβελεγγίου καὶ οἱ «Νικημένοι» τοῦ κ. Χόρν.

★

Ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνας ἐν τῷ «Παρασάφ» ἔδωσεν ἓνα χαρακτηρισμὸν ζωγραφικώτατον τοῦ Χρηστομάνου, μεθ' οὗ συνεδέετο φιλικώτατα. Ἡ ὁμίλια τοῦ κ. Νιρβάνου κυρίως περιεστράφη εἰς ἐξεικόνισιν τοῦ ἀνθρώπου—Χρηστομάνου με πλούσιον ὄργανον ἀνεκδότων, ἐνφ περισοτέρων ἐνδιαφερόντων θὰ εἶχε καὶ θὰ ἐθεωρεῖτο ἀρμοδιώτερα διὰ φιλολογικῶν μνημύων ἢ ἐξέτασις τοῦ συγγραφέως—Χρηστομάνου.

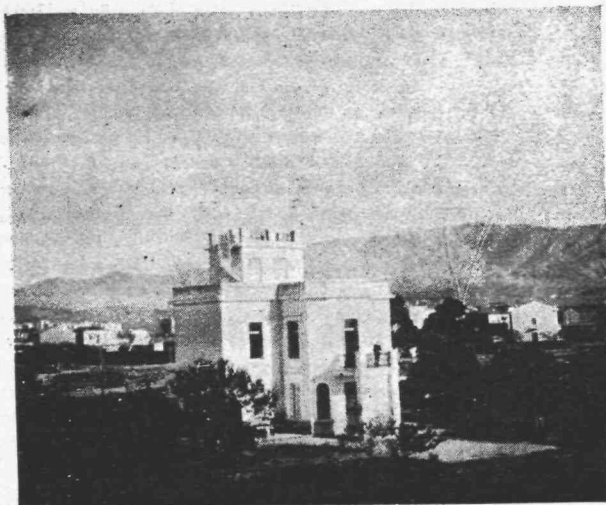
★

Ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ ἀνεγνώσθη ἡ κρίσις τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Γλωσσικῆς Ἐταιρείας, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Χατζηδάκι εισηγητοῦ, Α. Προβελεγγίου καὶ Στεφ. Κλών.

Πραγματεῖα ὑπεβλήθησαν 7, ἅπασαι δὲ ἐκρίθησαν ἀξίαι ἐπαινον. Ἀπενεμήθη τὸ α' βραβεῖον ἐκ 300 δραχ. εἰς τὰ «Λακωνικά» τοῦ μακαρίτου Νεστορίδου, ὑποβληθέντα ὑπὸ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς τὸ β' βραβεῖον ἐκ δραχ. 200 δι' ἑαστον συγγραφέα. Τὰ ἄλλα ἔργα εἰσὶ τὰ ἐξῆς:

«Περὶ Μεγαρικῆς διαλέκτου» Κ. Γούραρη σχολάου Μενάδου, «Ποντικά» Ι. Μπλαβάνη καθηγητοῦ ἀποθανόντος (ἐκ Κεραισσούντος), «Διάλεκτος τοῦ Ἀραβανίου καὶ τῶν περιχώρων» Ν. Κεραυγοπούλου δικηγόρου ἐκ Κων/πόλεως, «Καροντινά» Ε. Παπαχατζῆ καθηγητοῦ, «Συναϊκὰ» Ν. Χαβιαρά ἐκ Σόμης καὶ «Πολυκάντωνλο» Α. Πουλάκη ἱατροῦ (τόπων διαφόρων καὶ ἰδίᾳ ἐξ Ἀσίας καὶ Τραπεζῆς).

★

Ἡ λυδίων ἐν Καλλιθέᾳ.

Διορίσθη καθηγητὴς τῆς Ἀνατομικῆς ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ σχολῇ ὁ κ. Πιπερίδης, ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος κ. Θ. Παπαϊωάννου ἱατροῦ.

★

Ὑπὲρ τοῦ Μακεδονικοῦ οἰκοτροφείου, δίδεται τῇ 28 Δεκεμβρίου ἐν τῷ Βασιλικῷ θεάτρῳ παραστάσις ἐπιμελείᾳ τοῦ συλλόγου κυριῶν τὸ «Μακεδονικὸν ἐργαστήριον» ὑπὸ τὴν προσασίαν τῆς Α. Β. Υ. προκηπίσεως Ἑλένης. Θὰ παιχθῇ ὑπὸ τοῦ διάνου τῆς κ. Κυβέλης κατ' αὐτὴν διὰ πρώτην φορὰν ὁ «Νικηφόρος Φωκᾶς» τοῦ κ. Προβελεγγίου.

★

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας ἠδύοκσε νὰ προαγάγῃ εἰς Ταξιάρχην τοῦ Ἰταλικοῦ Στέμματος τὸν ἐν Ρώμῃ διαπρεπῆ ζωγράφον κ. Ἀριστείδην Βαρούχαν, τετιμημένον καὶ διὰ τοῦ χρόνου Στανροῦ τοῦ Σωτήρος. Ὁ κ. Βαρούχας ἀνήκει εἰς ἀρχαίαν καὶ εὐγενῆ Ἡπειρωτικὴν οἰκογένειαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγκατεστημένην ἐν Ρώμῃ καὶ διακονομένην διὰ τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτῆς τάλαντον.

★

Ἡ χαριεστέρα καὶ κομροτέρα κωμῶδς, ἡ συναρπάξουσα μὲ τὴν ἐλκυστικὴν ἐπὶ κροσίων τῆς τοῦ Παρισίου κ. Μαρθα Ρενιέ, διελθοῦσα ἐξ Ἀθηνῶν ἔδωσε τρεῖς παραστάσεις εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον. Εἰς τὸ «Γαῖδοι τοῦ Μπορριτάν» ἔδειξεν ὅλην τὴν τσακινιὰν ἰδίως εἰς τὴν β' πράξιν. Εἰς τὴν «Μικρὰν σοκολατιέραν» τοῦ Γκαβὺ ἐπαίξε ἀβίαστα, μὲ πολλὴν δὲ φρεσιν εἰς τὸν «Μπαμπᾶν». Καὶ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ῥόλους ἐδημιούργησε μετὰ τόσης ἐπιτυχίας εἰς τοὺς Παρισίους, ὥστε τὸ ὄνομά της εἰς τὸ πρόγραμμα νὰ προκαλῇ πρωτοφανὴ συρροήν. Ἀλλὰ καὶ ὅλος ὁ θίασος ἦτο πολὺ καλός, ἀνώτερος τῶν συνήθως ἐρχομένων ξένων θιάσων.

Ἡ ῥενιέ ἔδωσε καὶ τετάρτην παράστασιν, τὴν «Ζωζέτταν», εἰς τὸ Δημοτικὸν αὐτὴν, διότι τὸ ἔργον ἐκρίθη ἐλαφρὸν διὰ τὸ Βασιλικόν. Ἡ «Ζωζέττα» ἐγράφη ἐπίτηδες δι' αὐτὴν καὶ ἐδημιούργησε τὸν ῥόλον μετ' ἀφθάρτου τελειότητος. Ἐπαίξε καλλιτέρα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἔργα.

Ἡ ῥενιέ εἶνε μόλις εἰκοσιπενταετής. Καίτοι τὸ λεπτοφρὲς τοῦ σώματος καὶ τὸ λεπτὸν τοῦ προσώπου τὴν παρουσιάζουν ὡς ζῶσαν εἰκόνα μαρκησίας τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ἔχει εἰς τὸ σταθερὸν βλέμμα καὶ τὴν νεωτερίζουσαν τέχνην τῆς τὸ δαιμόνιον τῆς μεγάλης καλλιτέχνης.

Παίξει εἰς τὴν «Γαλλικὴν Κωμῶδαν». Συγχρόνως ἔχει καὶ τὸ χάρισμα τῆς φωνῆς. Ἐπαίξε εἰς τὴν «Ὀπερὰ Μόντε Κάρλο, ἥδη δὲ γράφεται ἐπίτηδες δι' αὐτὴν μελόδραμα.

★

Ἡ καλλιτεχνικὴ ἀγορὰ τοῦ «Συνδέσμου τῶν Καλλιτεχνῶν» προσέλκυσεν ἱκανοὺς ἐπισκέπτας. Ἡ ἔκθεσις κλείει τὴν 29 Δεκεμβρίου διὰ συναντίας, ἥς θὰ μετέσχωσι μέλη τοῦ Συνδέσμου.

Τὰ ἐκτεθέντα ἔργα, αὐτὰ εἶνε 80, ἐξ ὧν 61 ζωγραφικῆς, 14 πλαστικῆς καὶ 5 ἀρχιτεκτονικῆς, ἀντιπροσωπεύουν ἀξίαν 10,000 Αἰ εἰσπράξεις ἐκ τῆς πωλήσεως ἔργων καὶ τοῦ λαχείου ὑπολογίζονται δι' αὐτὰ ὑπερβοῦν τὰς 2,000 δρ.

Ἠγοράσθησαν ἀρκετὰ ἔργα, ἐν οἷς καὶ τὰ ἐξῆς :

Μία ἀνθογραφία τοῦ ζωγράφου κ. Γερμανίου ὑπὸ τοῦ κ. Βικέλα. Ἄλλη τοῦ κ. Ν. Λύτρα ὑπὸ τοῦ γλύπτου κ. Δημητριάδου. Ὑπὸ τοῦ κ. Ἐμπειρίκου ἠγοράσθη ἐν γλυπτῶν «τὸ Χαμίν», τοῦ κ. Συνεφᾶ. Ὑπὸ τῆς κ. Ριανκού τοῦ «Τζαμί» τοῦ κ. Φρεγκύδου καὶ ὁ «Παρθένων» τοῦ Λάντσα. Ὑπὸ τοῦ κ. Ἰακωβίδου εἰς πῖναξ τῆς κ. Ἀσπρογέρακα καὶ ἐν γλυπτῶν ἔργον τοῦ κ. Τόμπρου. Ἐπίσης ἠγόρασε δύο ἔργα ὁ κ. Ε. Μπενάκης.

★

Προσεχῶς θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ ἡ Ἰβὲτ Γκιλμπέρ, ἡ διάσημος διὰ τὰ τραγούδια της.

— Ἡ δεσπ. Κοτοπούλη ἐνοίκιασε διὰ μίαν δεκαετίαν τὴν «Ν. Σκηνήν».

— Ἡ Κυβέλη μετὰ τὰς παραστάσεις τοῦ Βασιλικοῦ θὰ μεταβῇ περὶ τὰ μέσα Ἰανουαρίου εἰς Σμύρνην.

— Ἡ δεσπετὶς Παπαϊωάννου μετὰ τὰς Πάτρας, ὅπου ἤδη παραστάνει, θὰ μεταβῇ εἰς Ζάκυνθον.

★

Οἱ «Νικημένοι» τοῦ κ. Χόρν ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Κυβέλης ἐνώπιον ἀραιωτάτου ἀκροατηρίου. Εἰς πλούσιος χρηματιστὴς ἀνήθικος ἐκμεταλλεύεται τὴν κόρην τὸν διὰ χρηματιστικῶν λόγους, ἀλλὰ καὶ ἐξεντελλίζει διὰ τοῦ χρηματός του τοὺς ἀντιθέτους, οἱ ὅποιοι καὶ ὑποκύπτουν. Παγιδεύεται ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐναντίων ὅστις ὅμως εἰς τὸ τέλος κατορθώνει νὰ φύγῃ προτιμῶν νὰ φυλακισθῇ παρὰ νὰ ὑποκύβῃ, παρασύρων καὶ τὴν κόρην τοῦ χρηματιστοῦ.

Τὸ ἔργον πολὺ κατώτερον τῶν «Πετροχάρηδων» τοῦ ἰδίου συγγραφέως, εἶνε κομραστικὸν καὶ παρῆλθεν ἐντελὸς ἀπαράτητον, ὅπως καὶ τοῦ ἡξίσε.

★

Λίαν ἐπιτυχὴς ἡ Χριστογεννητικὴ συνανλία τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας. Μετὰ τὴν δύσκολον ouverture Si j'étais roi, ἐπαίξε ἡ ὀρχήστρα δύο ἐλαφρότερα καὶ μελωδικώτερα τεμάχια, τοῦ Σαὲν καὶ τοῦ Μπιζέ. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον μέρος τοῦ προγράμματος ἦτο ἡ τὸ πρῶτον ἡδὴ παυμένη ἑλληνικὴ συμφωνία τοῦ διευθυντοῦ κ. Λάβδα γραμμὴν ἐπὶ μοτίβων τῆς δημοτικῆς μουσικῆς καὶ ἰδίως τοῦ ᾠσματος «Ποταμὲ, τζάνεμ, ποταμὲ». Ἀρχίζει μὲ fuga, δι' ἧς ἐναρμονίζεται τὸ λαϊκὸν μέλος, εἰς τὸ andante, ὑποκαθίσταται ἡ φλογέρα, μεθ' ἧς ἔρχεται τὸ allegro—ἐν εἶδος οὐροῦ—καὶ ἐπανερχεται κατόπιν εἰς τὸ ἀρχικὸν μ. τίβο μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν. Ἡ δις Ἀντιπροποῦλον ἐτραγουδῆσε ὠραϊότατα Ἀμλετ καὶ δύο ἑλληνικὰ ᾠσματα. Ἡ δεσποινὶς Βλαβιανοῦ ἔπαιξε μόνη μανδολίνον μὲ πολὺν τέχνην.